

СИМЕОН СИМОВ

КОНТАКТ

chitanka.info

Едва сега, когато затварянето на вратата сля отново мрака с тишината, кадри от случилото се за първи път започнаха да преминават пред затворените му очи. Обратно към момента на катастрофата и преди това, към успокоителните съобщения на контролната кула, от които ставаше ясно, че ураганът със сигурност щеше да достигне района на приземяване най-рано след час. Той отново си припомни удара, неизвестно колко продължилата загуба на съзнание и безкрайното влачене без посока в изпълнения със звуците на смъртта влажен сумрак. Напълно невъзможно му беше да определи кога бе застинал, без да може да помръдне повече от мястото, което се оказа път на транспортната колона. Пътуването до базата бе кошмарна поредица от пробуждания, съпроводени с обилно повръщане на кръвта от вътрешните разкъсвания, последвани от нови мъчителни видения. Единственият ярък спомен от този ден беше свързан с пристигането, когато керванът очакваше да бъде идентифициран. Тогава той успя да се надигне дотолкова, че да види странната, впоследствие шокирала го пантомима, която се разигра между наобиколилите камионите войници и диваците около входа на базата. Апатичното вцепенение на войниците от охраната на автоколоната и тези, разположени по вишките на базата оставаше непроменено, въпреки бавно пристъпващите напред аборигени. Погледите на войниците като че ли преминаваха през мършавите им тела или се рееха безцелно наоколо. Това изглежда можеше да продължи безкрайно, въпреки скъсяващото се разстояние между двете групи. Внезапно, сякаш събуждайки се, с отмерен замах на приклада си един от войниците разби черепа на стоящия от минути неподвижно пред него нещастник. Болезнена тръпка премина през групата на диваците, но сцената продължи при пълна тишина. Като добре смазан механизъм те започнаха да се оттеглят с привидно спокойствие, неотстъпващо на това на войниците. Всичко бе изпълнено с точността, присъща само на ритуалната повторемост. Това беше последното видяно от него, просто защото в следващия момент се озова на пода на рязко потеглилия камион. Когато успя отново да събере силите си, за да изправи глава, той се оказа в огромен мрачен хангар, в който отекна звукът на затварящия се вход. Няколко войници го повлякоха към една врата в близката стена, където медальонът, ретината на очите, татуировката на едната и имплантираната в другата му ръка пластинка бяха сканирани.

Напрежението, видимо по лицата на околните, като че ли малко намаля, когато на екрана се появи надпис:

УСПЕШНА ИДЕНТИФИКАЦИЯ

Расов клас: Първи

Кръвна група: А положителна

Идентификационен номер: 12321

Име: Джейсън Малкълм Казарес

Назначение: Военно въздушни сили, база T113

Звание: Младши лейтенант

Възраст: 22 години

Оттук нататък следваше голяма празнина, разкъсвана единствено от бледия спомен за посещенията на някой, който с положителност можеше да бъде взет за лекар. Джейсън смяташе, че е прекарал повече от седмица в стаята, в която се намираще в момента. Спомни си, че дори се опита да стане при миналото си пробуждане, което може би беше преди ден или пък само преди няколко часа. Едно бе сигурно: сега вече знаеше кой е, макар да не можа да си припомни нищо съществено около причината, довела го тук. Също така не му беше ясно точно къде се намира, но този въпрос не занимава дълго съзнанието му поради нов пристъп на ужасни болки, които го отведоха отново в страната на кошмарите.

Няколко часа по-късно от унеса го изведе непознат мъжки глас, който прогърмя:

— Младши лейтенант Казарес, имате заповед да се явите пред главнокомандващия на форт Лонгфийлд!

* * *

Продължителното лутане по мрачните коридори бе приключило и сега Джейсън се намираще в малка стая, която имаше само едно доста съмнително предимство пред досегашното му местообитание — прозорец, от който струеше ярка светлина. Най-последно вратата, в която

бе вперил поглед се откряна и той премина през нея, за да се озове в кабинет с прозорци със спуснати щори, създаващи почти неприятен сумрак. Той погледна инстинктивно зад себе си, но така и не можа да види този или това, което бе предизвикало отварянето на вратата. В следващия момент погледът му се срещна с този на човек в униформа без отличителни знаци, което според него в случая със сигурност означаваше много. Това беше демонстрирано и от паузата след формалния военен поздрав, преди да бъде подканен да седне. Човекът заговори след изтичането на нужното според него време:

— Със съжаление трябва да Ви уведомя, че главнокомандващият няма възможност да Ви приеме в момента. Всички въпроси относно положението си ще отправяте към мен.

Джейсън се прокашля смутено, преди да отговори:

— Опасявам се, че нямам никакви въпроси, тъй като положението, в което се намирам ми се струва доста неясно.

— В такъв случай ще се наложи да Ви информирам, че вследствие на катастрофа при секретен полет, извършен преди тринадесет дни Вие загинахте и останките Ви бяха намерени едва вчера.

— Изглежда не Ви разбрах добре — стреснато отвърна Джейсън.

— Опитвам се да Ви обясня, че сега притежавате военнопленнически статус поради спецификата на изпълнената от Вас задача — нервна нотка се прокрадна в гласа на седящия срещу Джейсън, докато той трескаво се опитваше да сглоби откъслечните си спомени.

— Не бих искал да губим времето си и затова, казано направо, какво смятате да правите оттук нататък?

— Това, което научих ме кара да мисля, че не ми е предоставен кой знае какъв избор.

— Напротив. Имате уникалния шанс да спечелите своето завръщане след като изпълните определена мисия. В противен случай ще се сбъдне това, което Ви разказах в началото, поради очевидната невъзможност да останете тук.

— Какво трябва да направя, за да ме освободите?

— Задачата Ви ще се състои в полет над Южното кралство, с цел доставка на пратка за владетеля.

— Полет над Външните територии?!

— Разбира се, изборът е изцяло Ваш. Имате възможност да помислите до утре — с едва доловима усмивка отвърна събеседникът на Джейсън.

* * *

Поредният повик по радиостанцията отново не получи отговор и Джейсън извърши последната предвидена корекция в курса, стараяйки се да не хвърля прекалено често поглед към индикатора на горивото. След още няколко минути, прекарани в безплодни опити за свързка, той се видя принуден да се спусне над самите върхове на дърветата, в търсене на подходящо място за приземяване. В този момент на върхово напрежение внезапно си даде сметка, че както всички останали, летели над тези райони, той не се бе сблъскал с нищо друго освен с така нареченото Свойство на Външните територии, изразено в жизнената необходимост да очакваш неочакваното. Едва сега, той с пълна сила разбра значението на това, на пръв поглед парадоксално твърдение, споделяно от всички пилоти, с които бе разговарял на тази неособено популярна тема. Досега не бе изпитал нито влиянието на някое от многото загадъчни метеорологични явления, за които така често рапортуваха летците от базите наоколо, нито бе видял нещо от потресаващите картини, изпълващи обърканите и отчаяни последни съобщения на изчезналите в зоната. А ето че му се случи нещо далеч по-малко „вълнуващо“: всички карти на района се оказаха по-остарели дори от най-смелите очаквания. Просто постоянно изменящият се облик на Външните територии не можеше да бъде отразен от все по-редките полети. Най-последно, леко ускореният му пулс го накара да се отърси от мислите си, усещайки този пръв признак на паниката. Показа се, че е безсмислено да се опитва да го овладява, защото внезапно в ефира се появи нов шум, който след малко се превърна в глас, повтарящ очакваната от часове кодова дума.

* * *

Времето напредваше, а все още не се забелязваха дори най-малки признаци на обитаемост наоколо, въпреки старанието на Джейсън стриктно да се придържа към дадените му указания. Този път мисълта за неочакваното предизвика само саркастичната му усмивка. Все още не искаше да повярва, че всичко щеше да свърши по такъв идиотски начин. Сякаш опитвайки се да разсее тревогата си, той отново включи радиостанцията, за да открие, че връзката се е разпаднала. Тук вече не издържа и кабината се изпълни с неистов истеричен смях. Погледът му се замъгли и в първия момент той не можа да възприеме това, което се откри зад поредния хълм. След първоначалния шок, съзнанието му успя да свърже „огромен“ с нещо друго, вече почти нищо незначещо, дошло от дълбините на това, което наричаше свое детство. Джейсън дори не успя да се замисли защо „замък“ бе думата, която постройката извика у него, защото в следващия момент вниманието му бе привлечено от кулите ѝ, вече осеяни с безброй светлинки, изгрели заедно с първите звезди на фона на залеза. След миг той забеляза платформа, която изглежда изпълняваше функцията на площадка за кацане. В центъра ѝ стоеше човек, размахващ над главата си две запалени факли.

* * *

Всичко наоколо се разпръсна и изгуби, потъвайки в необятните дълбини на този немигащ поглед, приковал вниманието му още с влизането в стаята. Няколко секунди или може би минути трябваше да изминат, преди Джейсън да забележи останалата част от лицето на седналия срещу него мъж на неопределима възраст. Невероятното съчетание между младост и старост се подчертаваше най-вече от почти напълно побелялата коса, на фона на която свежата младежка кожа, странно прорязана от малко, но много дълбоки бръчки, навяваше непреодолимо усещане за благоговеен ужас. Едва сега той долови присъстващата от самото начало усмивка, противоречива като всичко останало по това невъзможно лице. Доколкото можеше да се довери на усещанията си, Джейсън видя в нея отрицанието на всички изпитани от него до момента емоции. Тя бе съчетание от ирония и досада, граничеща с апатия, странно примесени с великодушна

доброжелателност. Малко по малко, с точно отмерен маниер, мъжът смекчи остротата на чертите си и в момента, когато леко се надигна, за да подаде обсипаната си със скъпоценности ръка, Джейсън дори откри един нов лукав проблясък в предишната изпитателност на погледа му.

— Искрено се радвам да Ви посрещна с добре дошъл, млади човече — изрече сякаш без да движи устните си той. — Честно казано, в някои моменти от Вашето пътуване дотук бях започнал да се съмнявам, че ще имам това удоволствие.

— Вие сте следили полета ми през цялото време?! — изненадата в гласа на Джейсън бе толкова силна, че дори не съдържаеше нотка на неприязън, което учуди самия него.

— Трябва да Ви призная, че съмнението в нашите възможности винаги леко ме е огорчавало. Надявам се, че престоят Ви тук сам по себе си ще Ви убеди в правотата ми — едва забележимата усмивка отново пробягна по лицето на този, който според Джейсън със сигурност бе Кралят.

— В такъв случай не мога да не попитам каква бе причината за трудностите, които изпитах, докато успея да вляза във връзка с вас — сега самообладанието едва успя да преодолее надигналия се нервен изблик.

— Не бих искал да ме разберете неправилно, но това бе просто част от рутинната процедура по отсяване на случайни посетители в моите владения — отвърна спокойно Кралят.

— Но това е просто...

— На Ваше място не бих се вълнувал толкова. Опитайте се да влезете в моето положение. Не е трудно да се досетите защо крия местоположението на двореца си. Още сега искам да Ви успокоя, че ще се постарая да Ви бъде осигурено успешно завръщане, но това ще Ви коства неколкочасово удължение на полета и унищожаване на данните от бордовия дневник. Считам, че това са достатъчни мерки за сигурност, като имам предвид изменчивостта на пейзажа на така наречените от вас „Външни територии“.

— Слушайки всичко това мисля, че не ми остава нищо друго освен да изкажа своята дълбока благодарност за честта да бъда пред Вас в този момент. Надявам се, че ще оправдая докрай оказаното ми височайше доверие — почти изсъска Джейсън, иронизирайки непривичния и сторил му се високопарен тон на събеседника си.

— Радвам се, че така си допаднахме още в самото начало на нашето познанство — вече станалата натрапчива вледенена усмивка не слезе от лицето на Краля. — В интерес на истината трябва да отбележа, че досието Ви ми даде възможност да добия достатъчно добра представа за Вас, но личният контакт ме обнадежди повече.

— Надявам се, че съм Ви разбрал правилно?

— Вече започвам да си мисля, че се опитвате да ме раздразните умишлено. Действително не мога да проумея какво странно намирате в това, че имам достъп до информация, съхранявана от неособено интелигентни хора на, строго погледнато, неголямо разстояние? — странният смях, огласил помещението само потвърди убедеността на Краля в казаното. Мълчанието бе единственият отговор, който Джейсън можа да даде на тази явна подигравка с това, че във всяка една база „секретността е стълб на сигурността“.

— Доколкото разбрах, Вие сте възпитаник на школата на T113 и затова бих желал да Ви задам един въпрос, който отдавна искам да поставя на някой жив свидетел на събитията. Имам предвид зачестилите съобщения за поява на неидентифицирани летящи обекти във въздушното пространство на базата — продължи Кралят.

— Честно казано, не мисля, че мога да ви кажа нещо повече от официалните данни, имайки предвид Вашата информираност.

— Всъщност въпросът ми се свежда до личното Ви мнение относно причината за това, точно вашата база да бъде предпочитан обект на тази инвазия.

— Опасявам се, че даването на мнения никога не е влизало в преките ми служебни задължения, а знаете, че такива навици стават трайни дори във всекидневието.

— Естествено, че не бих искал да Ви принуждавам да разкривате тайните на базата си пред мен — иронично вметна Кралят, — но действително бих искал да чуя какво мисли един човек, намиращ се извън стандарта на своето общество.

— От своя страна, противно на Вашите очаквания, ще Ви разкрия причината за това да останете с особени впечатления от информацията, която предполагам, че се съдържа в досието ми и Ви е накарала да останете с усещането, че пред себе си имате „човек извън стандарта“, както благоволихте да се изразите — с нескрита злост в гласа отвърна Джейсън. — Аз завършвах колеж в един от последните

свободни градове, когато той бе сравнен със земята. След това попаднах във военнопленнически лагер, преди да бъда прехвърлен и зачислен към военновъздушните сили на Т113.

Лицето на Краля за миг придоби странно замислен израз, преди да бъде обсебено отново от дежурната усмивка. Настъпилата пауза бе нарушена от отварянето на вратата, съпроводено от думите му:

— Лейтенант Казарес, сега възнамерявам да се оттегля, въпреки желанието си да продължим нашия разговор.

След разменените кимвания Джейсън се обърна и пое към вратата, но в момента, когато стигна прага спря и се обърна, привлечен от гласа на Краля, който каза:

— Между другото, семейството ми и аз ще се радваме да Ви видим на вечеря. Не забравяйте, че не ни се случва често да се срещаме с хора от външния свят — този път Джейсън долови една учудваща искреност в усмивката на този странен човек, чийто загадъчен неподвижен поглед отново го върна в състоянието му след като прекрачи същия този праг, което сякаш се бе случило преди цяла вечност.

* * *

Изненадите следваха една след друга. Всяка следа от пищната помпозност, проявена от Краля при предишната им среща, бе изчезнала. Всъщност човекът, влязъл в залата нямаше почти нищо общо с този, отпреди няколкото изминали часа. Черното облекло без никакви украшения беше изместило символите на властта, а и самото му изражение с оттенък на мрачно спокойствие го показваше в светлина, в която предишното му поведение изглеждаше като проява на доста странно чувство за хумор. Семейството му, за разлика от него, изглежда смяташе за нужно да се покаже в пълния си блясък, въпреки че съпругата му, както и двете му дъщери създаваха впечатление, че имат същото отношение към ритуалите в кралството като самия него. След представянето си, Джейсън постепенно започна да влиза в тон с атмосферата на предразполагащо спокойствие, възцарила се на масата и дори започна да чува отговорите си на въпросите, които заваляха от всички страни. Едва сега, когато забеляза смеха в очите на красивите

жени около себе си, той се досети защо преди Кралят си бе поставил за цел да го смути умишлено. Той просто му бе дал да разбере, че цялата клоунада е едно от малкото развлечения за тези хора, принудени да поддържат стриктно дистанция от своите поданици. Странно, но Кралят изглежда вече не се забавляваше. Дори някак отсъстваше от разговора. Но в крайна сметка, след като на два пъти помоли да бъде извинен, напускайки масата, той се завърна някак по-ведър.

Дали приятните безобидни разговори или чудесната храна, обилно полята с отлежало вино, накараха Джейсън да повдигне този въпрос, но тъй или иначе в една пауза той попита:

— Бихте ли ми казали кой всъщност сте Вие?

Мълчанието продължи по-дълго от очакваното. Най-после Кралят заговори с тон, който извади на бял свят последното, което Джейсън очакваше — тъгата по нещо изгубено.

— По-интересно би било да ми разкажете какви са слуховете за това, за да мога да се опра на този, който сметна за най-близък до истината.

— Е, мисля, че Вие сте достатъчно добре осведомен и знаете, че са повече от фантастични — опита се да се пошегува Джейсън с надеждата, че не е засегнал, неизвестно защо много неприятна тема.

— Добре, щом не искате да играем тази игра ще Ви предложа друга. Аз Ви познавам. Имате ли някаква идея откъде?

— Естествено, че не — силно изненадан отвърна Джейсън. — И не виждам как бих могъл да имам.

— Напротив, можете. Днес си припомних, че дори сме се срещали за кратко. Преди около пет години.

— Повярвайте ми, не мога да си спомня.

— Приемам оправданието. Ситуацията действително беше стресова, така че нищо чудно, че не можете да си припомните детайли. Това се случи миг преди първото въздушно нападение над града. Аз трябваше да бъда новият ви преподавател по антропология, но... знаете какво се случи след това.

— Алън Нюпърт! Скандалният Алън Нюпърт! — почти извика Джейсън. — Всички очаквахме книгата Ви, която така и не можа да бъде издадена — и след малко добави — Спомням си, че само успях да прочета някои критики на Ваши лекции, от които така и не се изясняваше за какво точно става дума.

— О, далеч по-просто е отколкото изглежда. Новото в моята теория всъщност е добре забравената стара идея за двуслойната расова дивергенция. Моят принос към развитието на това схващане се свежда до разкриването на обратимостта на процеса, която се явява и доказателство за самото му съществуване.

— Доколкото си спомням, основният Ви удар срещу общоприетите теории бе това, че те на практика не приемат съществуването на интелектуалната диференциация, успоредно протекла с анатомичната.

— Може би се изразихте прекалено директно, но всъщност сте прав — усмихна се Нюпърт. — Действително, често се забравя, че в периода на активното си расообразуване, човекът вече е започвал изграждането на своята култура, така че крайните резултати от това разделение, изразени в диспропорцията в развитието на отделните култури, могат да дадат повече информация за същността на този процес, отколкото се предполага.

— Искате да кажете, че двата процеса имат идентични причини?

— Навремето нарекох тези причини с общото наименование фактори на развитие. В зависимост от степента на въздействие на тези фактори върху определена популация се определя скоростта на нейното развитие.

— А какви според Вас са основните причинители на тези процеси?

— Бих искал да ме разберете правилно — сякаш леко смутен отвърна Нюпърт. — Ние не знаем със сигурност причините за различията в развитието на расите и се опасявам, че никога няма да разберем и механизма на възникването на очевидната според мен реверсия на процеса. Трябва да се задоволим с отчитането на фактите. Наистина, има ли значение дали за посоката на своето развитие ще набедим определени природни сили, някакви мистериозни космически пришълци или самия Господ Бог?

Джейсън не отговори, замислен над спомените си за яростта, с която опонентите на неговия така и непреподавал му учител се противопоставяха на очевидното. Той имаше известна представа от теорията на Нюпърт, но показва, че почти няма такава, само за да не угаси желанието за разговор у един от последните хора, които според

него имаха какво да кажат в онези последни години на възход. Нюпърт сякаш улови мислите му:

— Вероятно си спомняте, че в основата на класификацията си въведох условно понятията контролна и контактна група — продължи той — и именно тези наименования разбудиха духовете заради аналогията с експеримент, накърняващ човешкото достойнство.

— Какво точно имате предвид?

— Представете си един опит с няколко бели мишки. Какво трябва да направим, за да можем да отчетем правилно резултатите? Нужно е да отделим част от мишките така, че след завършването на експеримента да можем да ги сравним с тези, върху които е извършен опита.

— Смятате, че развитието ни е плод на целенасочен експеримент? — учудено повдигна вежди Джейсън. Това вече бе нещо ново за него.

— Вече Ви казах, че винаги съм се опитвал да работя само с факти. Така че, при това положение думи като „целенасочен“, „смисъл“ и така нататък звучат съвсем не на място. Според мен контролната група е представлявала по-голямата част от древното сравнително хомогенно човечество. Впоследствие, тя е била асимилирана в такава степен от контактната, че се е стигнало до положението, известно от края на двадесети век, когато тя е била пред изчезване, представена само от аборигените в райони като Австралия, Океания и Амазония. Смятам, че за добро или зло, бъдещето принадлежи именно на тази група. Всъщност сам виждате какво е положението. По-интересно стоят нещата с така наречената А контактна група — продължи монолога си Нюпърт. — Честно казано, нямам представа дали все още си спомняте нещо от литературата, която трябваше да прочетете като подготовка за моите лекции, но се надявам, че името „Догони“ Ви говори нещо — кимването на Джейсън дори не бе удостоено с поглед, преди Кралят да продължи. — Това африканско племе беше един от кристалните примери за контраст между примитивния бит, характерен за контролната група и поразителни теоретични познания, заложили в митологията. Самата форма, под която те предаваха информацията от поколение на поколение, предполагаше нейната недостъпност за самите ѝ носители, което според мен означава само това, че някога те са влезли по-скоро в

сблъсък, отколкото във взаимодействие с това, което вероятно е било по-развита култура или бог знае какво.

— Защо говорите за тях в минало време?

— Просто защото, за най-голямо съжаление, според новините от моите канали, сега Мали е поле, покрито с радиоактивна пепел. Предполагам, че в бъдеще все по-често ще ни се налага да свикваме с такива новости.

Джейсън понечи да попита нещо, но Кралят го прекъсна.

— Не мисля, че ще Ви направя услуга, като Ви лиша от спокоен сън, от каквото, повярвайте ми, виждам, че силно се нуждаете.

— Прав сте, но нека да Ви задам един последен въпрос — непривична нотка на молба прозвуча в гласа на Джейсън. — Защо смятате, че целият този процес е реверсивен?

— Може би просто времето, с което разполага човечеството му пречи да осъзнае, че става дума за цикличността, специфична за развитието на всичко във Вселената — отвърна Нюпърт, — но Вашият въпрос се отнася до доказателствата ми, нали? Та само се огледайте наоколо — той направи неопределено движение с ръка. — Какво по-убедително от това? Аз изградих моите владения според устройството на древните държави от В контактната група, следвайки естествените процеси, които бяха започнали преди моето пристигане. Повярвайте ми, почти не съм се опитвал да насилвам събитията, в крайна сметка аз все още съм само човек — смехът огласил залата бе не по-малко странен от предизвикалата го шега. — Освен това не бих казал, че съвпаденията в облика на другите кралства са случайни. Просто следствията от ограниченото прилагане на постиженията на една развита култура в друга действителност, каквото е днешното време на катастрофален упадък, не могат да не доведат до аналогии с цивилизации като египетската и южноамериканската. Те са постигнали за, нека да го наречем, подозрително кратко време, изключително голям напредък в някои сфери от общественото, културното и научното развитие, за сметка на други области, което отново свидетелства за достъп до източници на информация, която води до диспропорционално развитие. Пресъхването на изворите на знания вероятно е станало и причина за изчезването на тези култури. Забележете, че в тези случаи става дума за паралелно съществуване на представители на контролна и контактна група през един

продължителен период от време в един и същ географски регион, без това да доведе до изравняване в развитието.

— В такъв случай, как класифицирате етапа от развитието на човечеството до започването на реверсията? — попита Джейсън, забравил обещанието си.

— Тук става дума за така наречената С контактна група, която е наследник на част от белезите на В контактната група, но притежава една важна особеност, която я свързва с контролната, а тя е липсата на определящо влияние от страна на факторите на развитие. Имам предвид това, че постиженията на култури като древногръцката и нейните наследници почти винаги се свързват с конкретни исторически личности и събития, като често имаме свидетелства за лутането по пътя към откритието и попадане под влияние на трогателно наивни и изцяло погрешни схващания, така присъщи на човешкия път към познанието. Точно тази нейна независимост от външни въздействия определяше жизнеспособността на цивилизациите, представители на групата, изразена в последвалото им доминиране над останалите, което доведе до формирането на облика на това, което доскоро се наричаше „съвременна цивилизация“.

Последвалото тягостно мълчание беше нарушено от плахия въпрос на Джейсън:

— Смятате ли, че Господ ни е изоставил?

— По-скоро мисля, че се е побъркал — кисело усмихнат отвърна Нюпърт — и с това смятам, че е крайно време да Ви пожелаая лека нощ.

* * *

Свежият утринен въздух нахлу в дробовете му и когато закрочи към машината, обръщайки се за последен път назад, той отново изпита странното, но вече добре познато усещане за празнота, с което като че ли бе започнал да свиква през седмиците на безпаметност. Когато няколко минути по-късно вече летеше по курса, издигайки се над пробуждащата се под първите лъчи безкрайна зеленина той осъзна, че всъщност това бе свежестта на новороденото, лишено от спомени и необременено със стремежи, изцяло подвластно на непосредствените

си възприятия. Странно за самия него, той не се вълнуваше нито от това къде отива, нито как ще бъде посрещнат. Сега дори имаше свободен избор на посока, тъй като кралството му бе предоставило много повече гориво, отколкото можеха да очакват посрещачите му в Лонгфийлд. Въпреки това, той вече бе решил да се върне с ответната пратка на Краля, просто за да довърши започнатото.

Не това го занимаваше сега. Веселото безумие, обхващащо го при мисълта за безсмислието на всичко, постепенно започна да приема застрашителни размери и той си даде сметка, че трябва да се съсредоточи изцяло върху показанията на уредите, ако искаше да избегне сериозни неприятности. В същия миг кабината леко се разтресе, а малко по-късно на таблото замига тревожно индикаторът за повреда без възможност за локализация. Машината бързо започна да губи височина, въпреки яростните опити на Джейсън да поеме контрол над положението като включи аварийните стабилизатори. Той посегна към радиостанцията, за да поиска спешно разрешение за завръщане. За негов ужас тя заработи сама, предавайки:

— ...и спокойствие. Нека всички воители останат по гарнизоните си до второ нареждане. Неподчинилите се ще бъдат екзекутирани. Всички селища преминават под прекия контрол на офицерството от кралската гвардия. Нелоялността се наказва със смърт. До всички поданици! Кралят е мъртъв. Запазете ред и спокойствие. Нека всички...

В този момент машината се врязва в изникналите зад билото на един хълм колиби.

* * *

Светлината едва се процеждаше, докато мътните петна се разбягваха във всички посоки. Въпреки мъждивината си, сега тя нахлу яростно, в схватка за надмощие с неистовата болка. Най-последно всичко угасна, потъвайки в мрака на безпамятна празнота.

Студената тъмнина бавно се превърна във влажен сумрак, изместен по-късно от блясъка на връхлитаци вълни от огнена жажда, запокитващи в нови водовъртежи от лепкав мрак, които потапяха в дълбините на вечния безбрежен сковаващ мраз. Небето на този

замръзнал свят на спокойствието внезапно се пропука, изливайки потоп от болезнени усещания. Постепенно целият хаос от звуци, светлини и упояващ дим започна да се разпада на съставните си части, подчинен единствено от ударите на сърцето, успяло да поднови своя ритъм.

Очите се отвориха мъчително и той се озова в задушлив полумрак, озаряван от отблясъците на огън. Въздухът бе изпълнен с монотонното мърморене на наобиколилите го туземци. Тежката миризма на тревите, поддържащи пламъка и първобитният напев отново го върнаха в състоянието на унес, от което успя да се отърси, както му се стори, след цяла вечност. Всичко наоколо бе утихнало и тъмнината бе станала плътна като стена. Постепенно очите му свикнаха с нея и той бавно обърна глава по посока на топлината. Погледът му обходи групата спящи диваци около догарящите въглини. След като отпрати мислена благодарност за живота си към Всевишния, той се опита да проговори, макар да знаеше, че няма да го разберат. Просто искаше да привлече вниманието им, за да получи поне капка вода. Гърлото му успя да издаде само хриптящ звук и той се отпусна назад, готвейки се за най-трудното. Малко по малко главата му започна да се надига и застина, когато пред погледа му се откри гледката на разчлененото му тяло, нарязано с хирургическа точност по подобие на някакво чудовищно произведение на изкуството.

Диваците се събудиха, вече грабнали копията си, от раздиращия нечовешки звук, изпълнил пещерата. Той се извиси до неистов животински вой, който разтрепери цялата околност, достигайки до самото нощно небе. Само далечният, изпълнен с отчаяние зов на дивите зверове отвърна като ехо на вика, секнал едва когато сърцето на притежателя му се раздели с остатъка от тялото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.